

ENTREVISTA A LAIA SANZ, PILOT DE TRIAL DE L'EQUIP REPSOL-MONTESA HRC "EL MEU SOMNI ÉS FER EL DAKAR AMB COTXE I AMB MOTO"

dossier

LAURA GUEVARA¹

PERIODISTA

La jove pilot de Corbera de Llobregat Laia Sanz ha revolucionat el món del trial. Amb només 21 anys ja ha guanyat set títols mundials consecutius de trial femení i cinc campionats europeus. A més, la corberenca competeix també contra els nois i l'any 2000 va proclamar-se Campiona d'Espanya Cadet en la categoria absoluta. Sanz ostenta un palmarès digne dels millors esportistes nacionals i ha aconseguit fer-se un nom en un esport tradicionalment considerat d'homes, tot i que, com ella mateixa afirma, pel fet de ser dona el reconeixement no és el mateix.

- Quan va ser el primer cop que vas conduir una moto?

- La primera vegada tenia quatre anys i vaig començar amb una moto petita, que era del meu germà, que és una mica més gran que jo.

- Qui et va començar a aficionar al món del motor?

- De petita veia el meu pare i el meu germà anant amb moto i suposo que m'hi vaig començar a aficionar per tradició familiar més que res.

- Recordes la primera moto que vas tenir?

- Va ser la primera moto que vaig conduir, que la vaig heretar del meu germà; era una Cota 25.

- Quin va ser el primer campionat en què vas participar?

- Quan tenia uns 6 o 7 anys, en una cursa de Catalunya per a nens que van fer a Corbera, al meu poble.

- I en quina posició vas quedar?

- Vaig quedar última.

- Però tot i així vas decidir continuar endavant ...

- Sí, en realitat no recordo gaire les primeres curses, però sí que recordo que quan era més gran m'ho passava molt bé competint i fent trial. Quan vaig començar, mai no hagués pensat que arribaria fins aquí, perquè només era com una afició dels caps de setmana, com qui va a esquiar o fa altres esports, doncs jo feia trial.

- I qui va ser el teu primer entrenador?

- El primer entrenador que vaig tenir va ser l'Àngel Magrinyà, que és un aficionat que en sap bastant i ens

(¹): Laura Guevara Monfort. Llicenciada en Periodisme per la UAB. Actualment treballa al diari Regió7 i cursa el màster Gestió del cicle de projectes i acció humanitària a la UOC.

entrenava a mi i a diferents nens i com que érem petits i no en teníem ni idea, ens en va ensenyar molt. Després he tingut altres entrenadors més a nivell professional. L'Àngel, en canvi, ens entrenava els caps de setmana a uns quants nens i era més aviat per divertiment, com qui va a esquiar o practica qualsevol altre esport.

- De petita per Reis ja demanaves coses relacionades amb el motor?

- Sí, sempre, em portaven motos o roba o coses relacionades amb el motor.

- I quan el trial va deixar de ser una afició per convertir-se en la teva professió?

- Ha estat un canvi molt progressiu. Entre el 1998 i 1999 vaig començar a entrenar més seriosament, però és clar, encara estava estudiant. Llavors l'any 2000 vaig guanyar el meu primer mundial i també el campionat d'Espanya amb els nois i vaig veure que no només ho podia fer bé amb les noies, sinó també amb els nois. Durant dos anys vaig continuar estudiant i competint i ja cap al 2002 em vaig començar a dedicar al 100% al trial.

- Quin ha estat el moment més dur de la teva carrera?

- Bé, els dos primers anys que vaig guanyar el Mundial però totes dues vegades no vaig guanyar l'Europeu per molt poc, va ser bastant dur. I després aquesta temporada també ha estat difícil, perquè vaig tenir una lesió l'any passat que l'he arrossegada fins ara i, sobretot a principi d'any, ha estat difícil, però tampoc em puc queixar, perquè no he tingut moments gaire dolents.

- De tots els campionats que has guanyat, quin és el que et fa sentir més orgullosa?

- Jo crec que tots, però sobretot els mundials pel que representa, i també em va fer molta il·lusió el Campionat d'Espanya que vaig guanyar el 2000; el recordo amb molta il·lusió, perquè era l'única noia que hi participava i, al principi de temporada, ningú no em veia com un rival.

- És molt diferent competir amb noies que competir amb nois?

- Sí, perquè el món del trial amb les noies és un món bastant nou i el nivell no és el mateix encara, però jo crec que amb uns quants anys s'assemblarà més.

- Et queda una mica petita la categoria femenina?

- No és que em quedi petita, però jo sempre he competit amb nois, ja que quan vaig començar no hi havia categories femenines ni existia el trial femení. Per això, sempre he entrenat i competit amb els nois i això m'ha ajudat molt; jo crec que és el secret que hagi guanyat tants títols mundials amb les noies, perquè tinc un nivell semblant al d'un noi de la meua edat i tinc més tècnica que

les noies que competeixen contra mi.

- I als nois, què els sembla competir contra una noia?

- La majoria s'ho prenen molt bé, perquè fa anys que competim junts. Amb els que fem el Mundial, ja fa molts anys que competim junts i els d'aquí també ens coneixem de tota la vida. Crec que ja em tenen una mica com un rival més, no em tracten diferent pel fet de ser una noia. A més, també fa molts anys que estic en el món del trial i suposo que ja ho veuen normal.

- Ser noia t'ho ha posat més fàcil o més difícil per fer-te un lloc en aquest món?

- Jo crec que per una banda hi ha avantatges i per l'altra, inconvenients. Avantatges perquè sóc una noia en un món teòricament de nois i això crida l'atenció i hi ha espònsors que s'hi interessen; el problema, però, és que el trial és un món petit. I també hi ha desavantatges, perquè si fos un noi, amb els títols que he guanyat guanyaria molts més diners i seria molt més important.

- Has guanyat set mundials consecutius, el mateix rècord que ostenta Jordi Tarrés. Sents que el reconeixement no és el mateix?

- No, el reconeixement òbviament no és el mateix, però no només el reconeixement sinó els diners, els espònsors, tot. Jo no em puc queixar perquè estic molt bé però, en general, els nois estan molt millor, no només en el trial, sinó en tots els esports.

- Quan guanyes un títol a Corbera et fan alguna celebració, com les rebudes que els fan als pilots de Fòrmula1 i altres esportistes?

- Sí que em fan alguna cosa, no és tan multitudinària, però sí... A més, es porten molt bé perquè m'han vingut a rebre a l'aeroport, altres vegades m'han fet actes a l'ajuntament, m'han nomenat "filla predilecta". La veritat és que m'han fet moltes coses a Corbera.

- Quin és el teu ídol o referent del món del trial?

- El Doug Lampkin és el meu referent, el meu pilot preferit i el meu ídol. A més, tinc la sort d'estar al mateix equip que ell des de fa quatre anys. Si m'ho diuen de petita no m'ho crec, perquè és un gran pilot, té molt coco i quan el coneixes com a persona és encara millor. L'admiro molt i ara que el conec bé encara més.

- Ets conscient que tu també t'has convertit en un exemple per a moltes dones?

- Sí, en part sí. Jo ho veig sobretot en el cas del trial, perquè quan vaig començar era l'única noia i ara, si vas a veure un trial de nens de set anys, com aquell en què jo vaig començar i era l'única nena, ara està ple de nenes. Crec que jo he ajudat molt en això, perquè els pares han vist que les nenes poden anar amb moto, que no solament han de comprar la moto si tenen un nen. I suposo que en altres camps i en altres esports hi haurà noies que veuran el mateix.

- Vas començar de molt petita a competir en el món

del trial. Has hagut de renunciar a moltes coses per poder-t'hi dedicar?

- Jo no diria renunciar, perquè m'ho passo bé i, al contrari, crec que sóc afortunada, però l'única renúncia que he fet és la dels estudis, perquè m'hagués agradat molt estudiar medicina i, ara per ara, és impossible. Ja és impossible compaginar estudis més fàcils amb la competició, doncs la medicina encara més. És l'única cosa a la qual sento que renuncio una mica, però tota la resta no, perquè al final no puc sortir tant com la gent de la meva edat, però sí que faig moltes altres coses que la gent de la meva edat no pot fer i veig molt món, que també m'agrada molt.

- Tots els que t'envolten entenen aquesta decisió?

- Sí, perquè tinc molts amics en el món de l'esport, que és on més em moc, i molta gent està en la mateixa situació. Pel que fa a la meva família sempre m'han donat suport, perquè va arribar un moment en què no podia ni dedicar-me bé als estudis ni a la competició i llavors vaig optar per dedicar-me al trial al 100% i ells van estar contents i van acceptar la meva decisió.

- Com és un dia normal a la vida de la Laia Sanz?

- Doncs ara estic en competició i és més arribar a casa fer maletes i marxar. Però quan no tinc curses em desperto allà a les vuit, faig una mica d'escalfament al gimnàs, vaig amb moto tot el matí, normalment sol ser des de 2/4 d'onze del matí a 2/4 de tres del migdia, després dino i a la tarda me'n vaig al gimnàs.

- I quan tens temps lliure, què t'agrada fer?

- M'agrada estar amb els amics i les amigues, també m'agrada sortir de tant en tant i fer coses normals, com escoltar música, anar al cine i també practicar altres esports, perquè m'agrada molt.

- I per anar per Corbera què prefereixes, la moto o el cotxe?

- Sempre vaig amb cotxe perquè els desplaçaments que faig normalment són llargs i anant en moto pel carrer em puc lesionar. És menys arriscat anar en cotxe.

dossier

- Què no falta mai a la teva maleta quan vas de viatge?

- Música, sempre en porto per viatjar als avions. Sobretot U2 i Eros Ramazotti, però m'agrada tota la música en general.

- Tens carnet de conduir?

- Sí, tant de moto com de cotxe.

- Després de guanyar set mundials, quin somni et queda per complir?

- Guanyar molts més títols i també, més a llarg termini, m'agradaria fer el Dakar amb cotxe i també amb moto. De fet, al principi era més un somni, però ara sembla que algun dia es farà realitat.